

РЕШЕНИЕ

№ 923

гр. София, 12.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 08.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на
прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **4603** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и
следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] срещу решение /без номер/ от 05.01.2012
г., постановено по наказателно от административен характер дело № 13994/2011 г. на
Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 7 състав, с което е потвърдено
наказателно постановление /НП/ № 38-88/11.07.2011 г., издадено от директора на
Председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност”.

С посочено НП на [фирма], на основание чл. 23, ал. 4, във връзка с чл. 1 от Закона за
мерките срещу изпиране на пари е наложена имуществена санкция от 2000, за
извършено нарушение по чл. 4, ал. 1 от ЗМИП.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно.
Посочва се, че първоинстанционния съд неправилно е приел, че НП е издадено при
спазване на административно-производствените правила. Инвокирани са доводи, че
наложеното наказание е явно несправедливо.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.
Ответникът по касационната жалба, чрез юрист Х. оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което
решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и

обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Софийски Районен Съд е разгледал спора по същество и е намерил, че административно-наказателното производство се е развило според разписаните в закона правила, а процесното НП е постановено в съответствие с материалния закон, поради което го е потвърдил.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: С протоколно определение от 29.06.2012 г. се е произнесъл по допустимостта на жалбата, приемайки, че същата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен нея. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъдат разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Първоинстанционният съд е изложил мотиви, които са му дали възможност да потвърди оспореното НП.

От друга следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи въпросите на погасителната давност, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /в редакцията към 2009 г./, съгласно който, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т.т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. Текстът на чл. 81, ал. 2 от НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двугодишния срок по чл. 81, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, срокът на така определената абсолютна давност е три години. Предвид датата на извършване на административното нарушение, така както е определена от наказващия орган – 15.07.2009 г. този срок е изтекъл на 15.07.2012 г. С изтичането на давността, предвидена в чл. 81, ал. 3, във връзка чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е погасена административно-наказателната отговорност на жалбоподателя за процесното административно нарушение.

Касационният състав намира, че е недопустимо, изключвайки прилагането на погасителната давност и по отношение на извършителите на административни нарушения, те да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от лицата, извършили престъпления, по смисъла на чл. 9, ал. 1 от НК.

По изложените съображения съдът намира, че решението на СРС, независимо от правилността на мотивите си следва да се отмени, като по същество се отмени и оспореното НП.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд

С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение /без номер/ от 05.01.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 13994/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 7 състав, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 38-88/11.07.2011 г., издадено от директора на Председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност” на [фирма], на основание чл. 23, ал. 4, във връзка с чл. 1 от Закона за мерките срещу изпиране на пари е наложена имуществена санкция от 2000, за извършено нарушение по чл. 4, ал. 1 от ЗМИП.

Решението е окончателно.